

Woordje van de voorzitter

Panta rhei—een voorwoordje van onze voorzitter Antoon Ovaere. **Pagina 2**

Verslag: Minisymposium en prijsuitreiking 2006

Zaterdag 18 november 2006 organiseerden we voor de derde maal een minisymposium met de titel "Postdocs in de kijker: drie biologen stellen hun onderzoekswerk voor!". Tom Wenseleers, Olivier Honnay en Jurgen Huybrechts wijdden met hun zeer interessante voordrachten het publiek in in de geheimen van de sociobiologie, plantenecologie en proteoomanalyse.

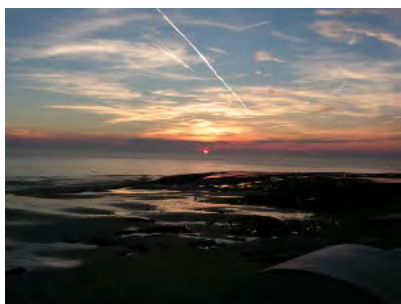
Pagina 3

Fotoreportage: op verkenning in ongekende geïsoleerde veengebieden ten noorden van Sourbrodt

Zondag 24 september 2006 trokken we onder de vakkundige leiding van biologe Kristien De Wolf door een minder gekend gebied van de Hoge Venen ten noorden van Sourbrodt. Op een wandeltocht van zo'n 12 km benadrukte Kristien de antropogene rol in de ontstaansgeschiedenis van het landschap.

Pagina 7

Verslag: Den Grooten Brand van Ambleteuse

Wegens de verkoop van de Villa zal PDL dit jaar in de zomer niet naar Ambleteuse kunnen trekken. Vorig jaar konden de drie geplande studieverblijven nog doorgaan en de deelnemers van Ambleteuse I ("Ambleteuse klassiek", 15-22 juli 2006) kregen er een niet gepland spektakel bovenop: vuur. Een verslag van een jeugdige deelnemer... **Pagina 10**

Overlijden professor Ernest Petit

Op 20 april 2007 overleed professor Ernest Petit, ere-buitengewoon docent aan de K.U.Leuven en PDL-voorzitter van 1973 tot 1979. **Pagina 11**

Onze agenda in 't kort

Dinsdag 1 mei 2007: Bezoek aan Leiden

Maandag 28 mei 2007: Familiale uitstap naar Kalmthout

Zaterdag 1 december 2007: Symposium "Van Linnaeus tot barcoding"

Woordje van de voorzitter

***Panta rhei* (Herakleitos)—alles vloeit, is in beweging**

Ook een alumnivereniging is voortdurend in beweging: ze evolueert, is onderhevig aan een veranderende tijdsgeest, ondergaat bepaalde zaken, maar ze organiseert ook evenementen, haar structuren passen zich aan, biedt contactmogelijkheden en bouwt constant aan haar toekomst samen met al haar actieve en steunende leden. Dit jaar bestaat onze vereniging PDL veertig jaar en dat

zullen we in het najaar luister bijzetten met een symposium "Van Linnaeus tot barcoding" op zaterdag 1 december. Het onderwerp is niet toevallig gekozen, vermits Carolus Linnaeus zo'n 260 jaar eerder dan PDL het levenslicht zag en zulks wereldwijd gevierd wordt met een Linnaeusjaar. Korter bij, op 1 mei, trekken we naar Leiden voor een bezoek aan het Nationaal Herbarium waar we ontvangen worden door prof. Erik Smets, wetenschappelijk directeur van de instelling en oud-PDL-voorzitter, gecombineerd met een namiddagbezoek aan de Hortus Botanicus, het Von Siebolthuis of Naturalis. Een unieke kans om eens 'achter de schermen' van een belangrijke wetenschappelijke instelling te kunnen gluren onder de meest deskundige begeleiding! Onze familiale uitstap gaat dit jaar traditioneel door op Pinkstermaandag (28 mei) en brengt ons eventueel met het hele gezin ditmaal naar Kalmthout. Elders in deze PDL-info en op de website verneem je meer over deze evenementen.

Minder goed nieuws komt er niet helemaal onverwacht uit het zuiden. Na vele jaren en talloze onvergetelijke herinneringen aan de villa, pijnlijke ruggen aan de te lage afwasbak, prachtige waarnemingen en experimenten, uitstappen in de Boulonais, gezellige drukte, heel veel familiaal genieten, vele '*responsables*', enkele generaties conciërges en uitbaters van 'Le baigneur' enz. enz. valt (voorlopig) het doek over de jarenlange PDL-aanwezigheid in de maanden juli en augustus in het 'Laboratoire de Biologie Marine' te Ambleteuse. De Université Catholique de Lille verkocht de villa 'La baye' en biedt niet langer verblijfsmogelijkheid aan. Daarmee gaat een unieke vakantieformule voor PDL-leden verloren: de combinatie van (familiaal) groepsgebeuren, de ietwat primitieve bivakkerige infrastructuur en de studie van de prachtige natuur maakten van de verblijven te Ambleteuse een waar biologenfeest. *Panta rhei...*, een verlies zeker, maar ook een uitdaging voor het bestuur om te zoeken naar nieuwe, vervangende activiteiten, al dan niet in dezelfde streek en volgens eenzelfde formule. Er wordt aan gewerkt voor de toekomst.

Een andere, mijn inziens positieve evolutie is het toetreden van PDL tot de facultaire alumni-vereniging Science@Leuven. Het versterkt onze contacten met de andere deelverenigingen wat zowel voor het bestuur als voor de leden tot kruisbestuiving kan leiden. Het biedt de PDL-leden de mogelijkheid om aan de overkoepelende activiteiten deel te nemen en ook onder dezelfde voorwaarden als de leden van de eigen deelvereniging deel te nemen aan activiteiten ingericht door andere deelverenigingen. Alle activiteiten van deelverenigingen vind je terug in het tijdschrift Science@Leuven, dat je thuis toegestuurd krijgt: kijken maar!

Ten slotte beweegt er ook iets op het vlak van de informatiedoorstroming. Vanaf nu krijgen de meeste van onze leden PDL-info als een elektronische nieuwsbrief (op uitdrukkelijk verzoek of bij ontbreken van een e-mailadres krijg je nog een papieren versie). Op die manier worden kosten en bomen gespaard en kunnen we ook veel sneller informatie doorspelen.

Antoon Ovaere, voorzitter PDL

Verslag: Minisymposium en prijsuitreiking 2006

Op zaterdag 18 november 2006 ging, reeds voor de derde keer op rij, een PDL-minisymposium door met de titel "Postdocs in de kijker: drie biologen stellen hun onderzoekswerk voor!". Toegegeven, onze tweede spreker, Olivier Honnay van het Laboratorium voor Plantenecologie, is noch postdoc (wel prof) noch bioloog (wel bio-ingenieur), maar desalniettemin werd zijn lezing ten zeerste gesmaakt door het publiek. Voeg daar nog de zeer interessante voordrachten van Tom Wenseleers (Laboratorium voor Entomologie) en Jurgen Huybrechts (Afdeling Dierenfysiologie en Neurobiologie) aan toe en onze leden kregen weer een symposium voorgeschoteld om duimen en vingers bij af te likken, wat op de aansluitende receptie, professioneel verzorgd door BIOS, daadwerkelijk gebeurde. De korte inhoud van de drie lezingen kon u overigens nalezen in nummer 13 van Science@Leuven.

De drie lezers (v.l.n.r. Olivier Honnay, Jurgen Huybrechts en Tom Wenseleers) worden bedankt voor bewezen diensten met een kistje wijn. (foto: B. De Groef)

Presentatrice-van-dienst Veerle Darras dreef na de voordrachten de spanning ten top met de prijsuitreiking van de PDL-prijzen voor beste licentiaats- en doctoraatsthesis. Uit de negen inzendingen kwam Annelies Bogaerts uit de bus als winnares van de licentieprijs van 500 EUR. Het doctoraat van Inge Mertens werd uit zeven inzendingen door externe juryleden uitgeroepen tot beste doctoraatsthesis en ziet haar bankrekening gespijst met 1850 EUR. Beide dames verrichtten hun onderzoek in de onderzoeksgroep Functionele Genomics en Proteomics onder leiding van prof. Liliane Schoofs. Het hoeft niet gezegd dat we Lilianes ogen konden zien fonkelen in de verduisterde aula... Hieronder kan u een samenvatting van de winnende theses lezen.

Bert De Groef

Annelies Bogaerts probeert zich te herinneren waar haar licentiatesthesis over ging... (foto: B. De Groef)

Promotor Liliane Schoofs vertelt met veel enthousiasme over het werk van Inge Mertens, die een dag voor het symposium moeder werd van Rik. (foto: B. De Groef)

Vergelijking van verschillende proteomische technieken voor de analyse van hemolymfe bij insecten – door Annelies Bogaerts

Het biologisch onderzoeksgebied heeft de laatste jaren een aantal drastische wijzigingen ondergaan. Men spreekt heden ten dage wel eens van het "postgenomisch" tijdperk. De sequencer van het genoom van een aantal belangrijke modelorganismen en de ontwikkeling van nieuwe technieken heeft talrijke nieuwe perspectieven geopend voor biologisch onderzoek. De identificatie van een proteïne bijvoorbeeld is nu slechts een kwestie van dagen. Dit is ooit heel anders geweest. Vroeger kon de opzuivering en karakterisatie van peptiden zelfs jaren in beslag nemen. Nadat een extract gemaakt was van het orgaan of weefsel waarin het te bestuderen peptide of proteïne aanwezig was, werd een groot aantal chromatografische stappen doorlopen om het peptide in zuivere vorm te verkrijgen. Vervolgens werd de biologische activiteit van de fractie gemeten in een aantal goed doordachte bioassays. De uiteindelijke identificatie gebeurde met klassieke Edmanchemie. Aangezien men een groot aantal stappen moest doorlopen, kon het wel eens gebeuren dat er aan het einde van de zoektocht een onvoldoende hoeveelheid van de gezuiverde fractie overbleef om alle nodige tests uit te voeren. Het gevolg hiervan was dat men volledig opnieuw moest beginnen. Dergelijke problemen zijn vandaag de dag niet meer aan de orde (tenminste niet wanneer genomische sequentie-informatie beschikbaar is) dankzij nieuwe scheidings- (zowel gelvrije als gelgebaseerde) en identificatietechnieken (massaspectrometrie). Dit proefwerk bestaat uit twee grote onderdelen.

Vooreerst worden verschillende proteomische technieken vergeleken voor de proteoombeoordeling van de hemolymfe bij insecten. De hemolymfe kan vergeleken worden met het bloed van de vertebraten. Het vormt een belangrijke waterreserve en een transport- en opslagplaats voor nutriënten. Daarnaast speelt het een essentiële rol in het afweersysteem van insecten, als de voornaamste plaats waar zich de herkenning van en verdediging tegen binnendringende micro-organismen zal afspelen. Net zoals men bij de mens bloed kan laten analyseren om na te gaan of men ziek is of bepaalde tekorten heeft, geeft ook de hemolymfe weer in welke conditie een insect zich op een bepaald moment bevindt. Voor dit hemolymfe-onderzoek kunnen verschillende methoden gehanteerd worden. Over het algemeen maakt men een onderscheid tussen twee voorname categorieën: enerzijds de gelvrije technieken zoals tweedimensionele vloeistofchromatografie (2D-LC) en anderzijds gelgebaseerde technieken zoals tweedimensionele gelelektroforese (2DE). In dit proefwerk wordt

nagegaan welke techniek het meest efficiënt is voor dit type onderzoek. We hebben dit getest zowel bij de fruitvlieg *Drosophila melanogaster* als bij de honingbij *Apis mellifera*. Enkele opvallende bevindingen waren dat de 2D-LC experimenten elk een ongeveer gelijk-aardig aantal identificaties opleverden. Daarnaast bekwamen we per experiment ook een relatief groot aantal unieke identificaties. Eén staalname of experiment lijkt dus niet representatief bij deze gehanteerde methode. Het valt te verwachten dat additionele 2D-LC-experimenten nog meer identificaties van eiwitten zullen opleveren. Het is dus nodig om in de toekomst dergelijke 2D-LC-experimenten meerdere keren te herhalen om een zo volledig mogelijk hemolymfeproteoom te verkrijgen. Op die manier kunnen we dan ook nagaan hoe het aantal nieuwe identificaties evolueert met een toenemend aantal experimenten. De oorzaak van het toenemende aantal nieuwe identificaties per experiment ligt waarschijnlijk bij de beperkte capaciteit van de beschikbare apparatuur. Terwijl het toestel één piek selecteert voor fragmentatie, spoelen andere pieken die het toestel nog niet heeft kunnen fragmenteren, van de kolom af. In een volgend experiment zal het toestel dan misschien andere pieken selecteren voor fragmentatie wat bijkomende identificaties kan opleveren. Ook een andere staalvoorbereiding kan leiden tot de identificatie van bijkomende hemolymfeproteïnen. Wanneer we de resultaten van de 2D-LC en 2DE analyses met elkaar vergelijken, valt het onmiddellijk op dat er slechts een beperkte overlap bestaat tussen beide datasets (ongeveer 20% bij *Drosophila* en 32% bij *Apis* experimenten). Een mogelijke verklaring hiervoor ligt in het feit dat beide analyses een verschillende subset aan proteïnen weergeven. Daar waar een analyse met behulp van 2DE beperkt is tot die proteïnen binnen een bepaalde pH-gradiënt, kan men met behulp van 2D-LC in principe proteïnen met om het even welke pI identificeren. Daarnaast blijft ook de identificatie van membraanproteïnen en proteïnen met extreme waarden wat betreft pI en moleculaire massa problematisch bij de gelgebaseerde technieken. Ook het arbeidsintensieve karakter van deze techniek is een belangrijk minpunt. Een voordeel van de 2DE-analyse is dan weer dat de plaats van een spot op de gel een indicatie geeft over de pI en het MW van het proteïne alsook over mogelijke posttranslationele modificaties. Als algemene conclusie kunnen we stellen dat beide technieken elk hun voor- en nadelen hebben. Ze zijn complementair en vullen elkaars beperkingen aan. In de toekomst zal het daarom wellicht aangewezen zijn om bij proteoomanalyses beide technieken toe te passen, om zo de betrouwbaarheid van de resultaten te verzekeren.

Daarnaast is momenteel algemeen geweten dat de immuunrespons bij insecten specifiek is naargelang de infectie gebeurt met een gram-positieve of gram-negatieve bacterie. In dit onderzoek gaan we nog een stap verder en wordt nagegaan of er misschien ook verschillen optreden naargelang we immuniseren met een wildtype of avirulente stam van éénzelfde bacterie. We hebben dit getest voor de interactie tussen *Drosophila melanogaster* en *Pseudomonas aeruginosa*. *P. aeruginosa* is een gram-negatieve, pathogene bacterie die voornamelijk vatbare personen infecteert. Het is een echte kosmopoliet die op allerlei plaatsen teruggevonden wordt. Daarnaast is *Pseudomonas* ook voornamelijk gekend omwille van zijn opmerkelijke resistentie tegen huidig beschikbare antibiotica. Fundamenteel onderzoek naar de interactie gastheer-micro-organisme zoals in dit proefwerk kan naast een opheldering van het immuunsysteem bij *Drosophila* ook leiden tot een beter inzicht in immuniteit bij vertebraten in het algemeen. Daarnaast kan het een basis vormen voor de zoektocht naar en ontwikkeling van alternatieve antibiotica. Om na te gaan hoe het proteïnenpatroon van de hemolymfe van *Drosophila*-larven wijzigt na infectie met *P. aeruginosa* wildtype of mutant, hebben we nog een derde techniek voor proteo-misch onderzoek aangewend, namelijk tweedimensionele differentiële gelelektroforese (2D-DIGE). Bij 2D-DIGE wordt gebruikgemaakt van fluorescente merkers met verschillende excitatiegolflengtes. Dit maakt het mogelijk om twee stalen onder identieke elektroforetische condities te lopen, waardoor variaties tussen gels onderling vermeden worden en de kwantificatie van de eiwitspots vereenvoudigd wordt. Dit experiment leverde 82 differentiële spots op waarvan er slechts 19 meer

abundant aanwezig waren na infectie met wildtype. Hieruit kunnen we afleiden dat *P. aeruginosa* wildtype op de één of andere manier minder gemakkelijk herkend wordt door het afweersysteem van *Drosophila*-larven dan de mutant. Uit dit onderzoek blijkt dus dat de virulentiefactor essentieel is bij het omzeilen van het immuunsysteem en deze bevinding brengt ons reeds één stap verder in het onderzoek naar de interactie tussen gastheer en micro-organisme.

G protein-coupled receptors in the model organisms *Drosophila melanogaster* and *Caenorhabditis elegans*: a tale of many stories – door Inge Mertens

Heel de natuur, de mens inclus, is onderworpen aan cyclische veranderingen. De seizoenen en ons dagelijks slaap- en waakritme zijn hiervan de meest opvallende. De biologische klok tikt in alle organismen gaande van bacteriën tot zoogdieren en volgt een ritme van ongeveer 24 uur. Circadiane ritmen beïnvloeden veel lichaamsfuncties, zoals bloeddruk, hormonen-spiegels, het immuunsysteem, de slaapcyclus, de lichaamstemperatuur enz. *Drosophila melanogaster* of de fruitvlieg wordt gebruikt als modelorganisme om de biologische klok te bestuderen. Zo werd in de hersenen van *Drosophila* een neuropeptide ontdekt, "pigment dispersing factor" (PDF) genaamd, dat het sleutelsignaal is in de regulatie van circadiane ritmen vanuit de gangmakercellen in de hersenen. De receptor in het celmembraan, die dat PDF-signaal omzet naar een respons in het binnenste van de cel, wordt voor het eerst beschreven in dit doctoraatsonderzoek. De PDF-receptor is één van 54 voorspelde G-proteïne-gekoppelde receptoren (GPCRs) voor neuropeptiden, die gecodeerd worden door het *Drosophila*-genoom. Deze receptor wordt enkel geactiveerd door het neuropeptide PDF, wat leidt tot een verhoging van het cAMP-gehalte in de cel en in mindere mate een verhoging van het calciumgehalte. Een analyse van mutante vliegen toont aan dat vliegen die het receptorgen niet tot expressie brengen een afwijkende circadiane cyclus en een afwijkend geotactisch gedrag vertonen. De receptor komt voor in een aantal neuronen in het centrale zenuwstelsel van *Drosophila*, waaronder een aantal gangmakercellen. De resultaten van dit deel van het onderzoek, werden gepubliceerd in het vakblad Neuron en werden uitvoerig aangehaald in de media (De Morgen, Eos, Knack, De Campuskrant, De Huisarts, ...).

Er zijn verschillende aanwijzingen dat neuropeptiden die behoren tot de groep van de FMRF-amide-gelijkenende peptiden (FaRPs) ook een rol zouden kunnen vervullen in de regulatie van circadiane ritmen. Daarom besloten we om zowel in de fruitvlieg, als in de bodemnematode *Caenorhabditis elegans* op zoek te gaan naar receptoren die kunnen geactiveerd worden door deze FaRP peptiden. Bij *Drosophila* konden we de receptor voor het "short neuropeptide F" (sNPF) karakteriseren. Deze receptor is betrokken bij de regulatie van voedselinname en lichaamsgewicht. Het genoom van *C. elegans* codeert voor zo'n 130 GPCRs voor neuropeptiden. Helaas is van de meeste niet duidelijk welke signalen ze opvangen, dus evenmin welke functie ze hebben. We konden drie G-proteïne-gekoppelde receptoren karakteriseren bij de worm, die geactiveerd worden door een peptide van de FaRP-familie. Als strategie werd de receptor gebruikt als "haak" om de overeenkomstige actieve moleculen uit een extract van wormen of uit een bibliotheek van synthetisch aangemaakte peptiden te "vissen". Dit onderzoek naar signalerende neuropeptiden en hun receptoren in de hersenen van de modelorganismen *D. melanogaster* en *C. elegans* zal bijdragen tot het inzicht in het functioneren van de hersenen in het algemeen.

Fotoreportage: Op verkenning in ongekende geïsoleerde veengebieden ten noorden van Sourbrodt

Zondag 24 september 2006 trokken we onder de vakkundige leiding van biologe Kristien De Wolf door een minder gekend gebied van de Hoge Venen ten noorden van Sourbrodt. Op een wandeltocht van zo'n 12 km benadrukte Kristien de antropogene rol in de ontstaansgeschiedenis van het landschap.

Verslag: Ambleteuse I van 15 tot 22 juli 2006

Onder de zonovergoten Gallische hemel ontrolde zich dit jaar weer een "studieverblijf" als alle andere in het vredige dorpje dat de PDL-leden onder de hand al zo goed kennen—vrij naar "Asterix en de Belgen". Toch was het anders. In 2005 waren er al geruchten dat de villa en het labo een andere bestemming zouden vinden. Dit jaar werden de twijfels verder aangewakkerd: we begonnen met een overboeking, het brandalarm ging af zonder dat men direct vond waarom, de afrekening werd gewoon gekopieerd van deze van 2005,... De conciërge wist intussen te vertellen dat de Universiteit van Rijsel het labo wou moderniseren (lees: afbreken en veel groter opnieuw opbouwen), maar dat ze waarschijnlijk het nodige geld niet zouden vinden. In dat geval zou alles verkocht worden. Kortom muizenissen waar zelfs de noeste veldwerkers van opschrikten. Maar voor de jongere deelnemers aan Ambleteuse I was het evenement van deze editie wel "dé" brand van Ambleteuse. Daarom een korte bijdrage van een jeugdige observator.

Zonsondergang boven Ambleteuse. (foto: B. Van Dongen)

Maandag 17 juli was het ongeveer twintig dagen geleden dat het nog geregend had en tevens was het de tweede dag dat er een aantal biologen van de PDL in Ambleteuse verbleven. Omstreeks 15.00 uur merkten enkele jongeren van onze groep die lagen te zeeën en te zonnen aan de overkant van de alom gekende rivier de Slack, rookwolken op afkomstig van de duinen. Al snel werd duidelijk: de duinbegroeiing in de buurt van de oesterputten stond in brand. Het waren redelijk hoge vlammen. Enkele jongeren verwittigden de mensen in de villa en het labo. De meesten gingen direct kijken al of niet met een fototoestel. Sommigen vroegen zich ongerust af of het vuur niet tot in het labo zou komen want het was redelijk dichtbij aan het branden. De politie had intussen al ook gevraagd om de auto's weg te halen uit de Rue du Laboratoire. De personen die het meest ongerust waren, gingen naar het strand aan de andere kant van het fort om de zonnebaders daar te verwittigen. Ook zij keken toe, maar van op een veiligere afstand. Ondertussen was er op het paadje naast het labo een brandweerauto komen staan. De conciërge die achter het labo woont, was er blijkbaar gerust in nu de brandweermannen vlakbij waren. Inderdaad lukte het de brandweer redelijk rap om het vuur te stoppen en het richting de Slack te drijven. De politie had

intussen wel veel werk om al de kijklustigen op een afstand te houden. Toen we gingen eten, was het vuur al grotendeels geblust. Na het eten was de brandweer enkel nog aan het nablussen. De brandweer kreeg van ons een applaus en één van de brandweermannen vroeg... een lucifer om zijn sigaret aan te steken. Toen de brandweer aan het inpakken was, ging het grootste deel van onze groep kijken hoeveel schade er was: ongeveer 2 ha duingebied bleek te zijn afgebrand. De volgende dag stond dé brand van Ambleteuse in de plaatselijke krant. De oorzaak stond er ook bij: een *riverain* die zijn tuinafval aan het opstoken was, had zijn vuur niet onder controle kunnen houden. Dat sommige mensen bij dit weer vuur stoken, begrepen de meesten niet. Begrijpelijkerwijs moest het traditionele orgelpunt van deze excursie—het kampvuur—het alleen met figuurlijk vuur doen...

Dieter Boeyaert

Wat er overbleef van Ambleteuse na de brand... (foto: M. Vanhulle)

Overlijdensbericht professor Ernest Petit

Yvonne Eliane JOLIE, *zijn echtgenote;*
 Paul en Sirlei PETIT-ABEL, *zijn kinderen;*
 Patrick en Ann PETIT-BOULANGIER, *zijn kleinkinderen;*
 Jorik, Karen en Carolina PETIT, *zijn kleinkinderen;*
 Yana, Bran en Stef PETIT, *zijn kleinkinderen;*
 Zijn broer, zusters, schoonbroers, schoonzusters, neven en nichten

melden u met droefheid het overlijden van

de heer

Ernest PETIT

Ere-directeur van de Nationale Plantentuin van België
 Ere-buitengewoon docent aan de
 Katholieke Universiteit Leuven

geboren te Tielt op 18 november 1927 en thuis rustig van ons
 heengegaan op 20 april 2007.

Wij nodigen u uit om samen de uitvaartliturgie bij te wonen
 in de Sint-Martinuskerk te Meise (Centrum)
 op donderdag 26 april 2007 om 11 uur, gevolgd door de
 teraardebestelling op de begraafplaats van Meise.

Gelegenheid tot groeten in de kerk, donderdag vanaf 10.15 uur.

Vrienden en kennissen die geen rouwbericht ontvingen,
 gelieve dit als dusdanig te aanvaarden.

Rouwadres: Onze Lieve Vrouweg 6 - 1860 Meise

Begraaf. Pauwels, Meise 02/269 81 81 - Nieuwenrode 015/71 13 82

Dankbaar en liefdevol aandenken aan

De heer

Ernest PETIT

echtgenoot van
Yvonne Eliane JOLIE

Ere-directeur van de Nationale Plantentuin van
België

Ere-buitengewoon docent aan de Katholieke
Universiteit Leuven

geboren te Lielt op 18 november 1927
en thuis te Meise overleden op 20 april 2007.

De familie dankt u van harte voor
uw aanwezigheid,
uw vriendschap en
uw medevoelen.

Jij was een zeer goed mens.

Buitengewoon begaafd, diepgelovig en altijd verder op zoek naar meer inzicht, meer wijsheid.

Jij behoorde al heel jong, tot die generatie van Leuvense universiteitsstudenten, die toen al bezig waren met het gedachtengoed, dat later dat van het Tweede Vaticaans Concilie zou worden. Vanuit dat positief ingesteld geloof bleef je deelnemen aan het zoeken van de wetenschap en vanuit dat geloof keek je naar Gods waardevolle schepping.

God zelf was en is en blijft de bron van alle leven. Als bioloog kon jij je vele talenten in dienst stellen van de Nationale Plantentuin in Meise.

Hoe fier, was je terecht, als je daar voor je vrienden een echte gids mocht zijn.

Voor jou bleven natuur en biologie de weg om enthousiast en respectvol het Mysterie van alle leven te benaderen.

Zelfs toen je geleidelijk alle bewegingsvrijheid verloor, schreef je nog dat wetenschap en onderzoek een weg kunnen zijn om God te vinden.

Aan Hem, de bron van alle leven, bron van goedheid, schoonheid en geluk willen wij je nu in geloof toevertrouwen.

Ernest, wij blijven je gedenken als een tijnzinnig en goed mens, als een lieve vriend, een trouwe man, een goede vader, met wie wij over alles heen diep verbonden blijven.

We zijn God dankbaar voor wat jij voor ons hebt betekend.

nrjgjetenissen paawe 3 - drukkerij 01553301